

יוסי ויסברוט 1953 - 1973
מפרי עטו - שירים ואיורים

אל תגע בשירים הצעירים
מלפני שנים הרבה.
אל תגע בנייר ההוא —
פן יצהיב וידחה.
הן ידעת, המלים
שיבה אינן יודעות.
רק ידיך שכתבו אותן —
זקנות וחבולות.

השמש שקעה.

ירח נוגה

זורק ממרום

אבק מדכא.

עבים מתקדרים

על עמק אפל,

שמים שחורים

נושאים חשכת ליל.

תוגה כבדה,

תוגה כבדה בכל —

הלך, הלך, הלך עם השמש,

הלך, הלך, הלך עם היום.

יפנה גם הליל, ילך לדרכו —

ואור אז יהל

ויעט הכל.

ואנו נשב —

נשירה גם אז,

על לילה מתחיל

ורוח-סתיו עז.

צחוק ושמחה,

צחוק ושמחה בכל —

הכל יחזור, יחזור עם השמש;

הכל יחזור, יחזור עם היום.

תוגה כבדה,

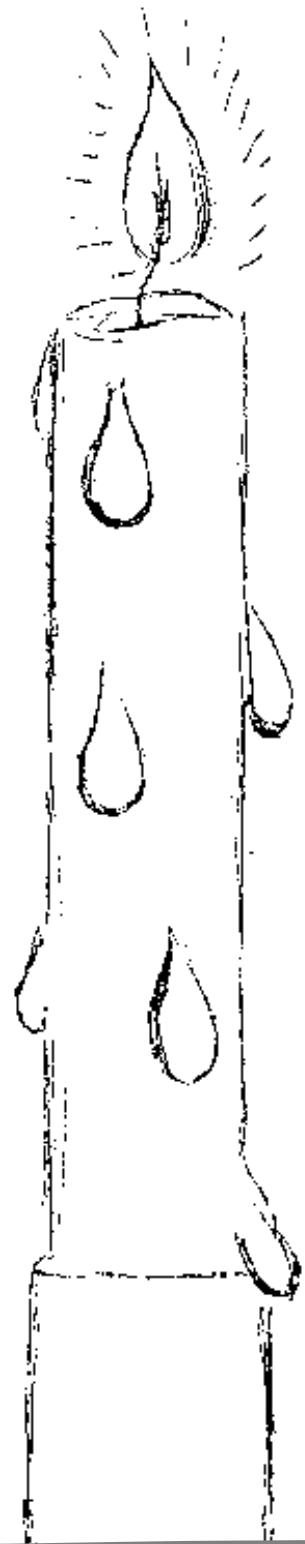
תוגה כבדה בכל —

הלך הלך, הלך עם השמש,

הלך, הלך, הלך עם היום.

בערבי-קיץ דרוכים,
טעונים ענני חשמל,
כשתזמורת של אלף תופים
מרטיטה הדממה בחלל —
מאבני-צורן נוקשות
גיצים מחפשים להבה
וגונח אסיר הצלעות,
במילים שאברו גאווה.
אז, במים האש מתלקחת
ועולה ברגליים יפות —
אש שחורה, צעירה ופורחת,
וזורמת על פני הגופות,
ונושמים בחזה ומותניים
מים ואש ובשר,
והחושך שולח קרניים —
להאיר את הצץ ונסתר.

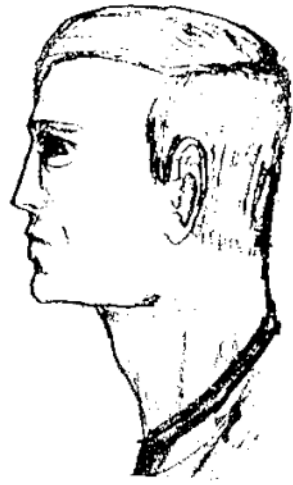
לפני הרבה הרבה שנים
היינו חלקי פנים,
אין איש זוכר מה אז היה
אבל כבר צעה בעיה.
זרקו אותו מכול משחק
נדהף מפה, משם נדחק,
בכה צעק והתלונן
ובלית ברירה אמרו לו: „כן“.
פזמון: תמיד לבד,
יושב בצד.
רוחק ממנו כל אחד,
לא יעזור רצון ברזל —
שכן, אפילו במוסד
דרוש שיעיר לעזאזל.

אף פעם בשיחות קבוצה
יד לא הרים, פה לא פצה.
ידע — יש חכמים יותר
והוא, מוטב שיוותר.
לוויתורים הוא התרגל,
להיות בצד חיש הסתגל.
וכך הגיע למצב
כפי שרואים אותו עכשיו.

פזמון: תמיד לבד,
יושב בצד.
רוחק ממנו כל אחד,
לא יעזור רצון ברזל —
שכן, אפילו במוסד
צריך שיעיר לעזאזל.
ויום אחד, כמו כל אחר —
קרה לו נס, הוא התבגר.
וכך רצה הוא מן הסתם
לשוב, להיות כמו כולם.
אך לעגו לו שוב ושוב
לא, לא, אלינו לא תשוב —
הו, לך תחליף את פרצופך,
חזור לצד — שם מקומך.
פזמון: תמיד לבד,
יושב בצד.
רוחק ממנו כל אחד,
לא יעזור רצון ברזל —
שכן, אפילו במוסד
דרוש שיעיר לעזאזל.

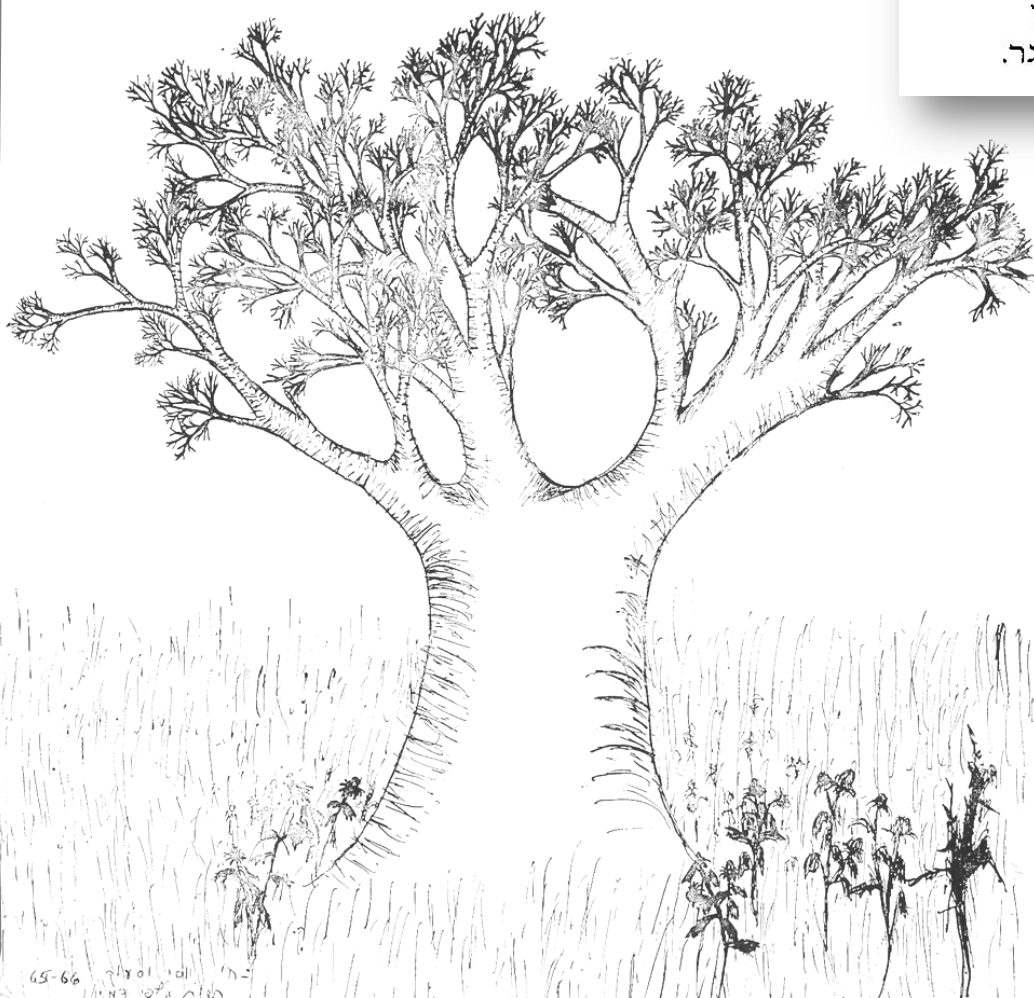
בגן שלי גדלו פרחים —
רכי עלים חדי חוחים.
ויש אני בוחר אחד —
אותו אשמור עמי לעד.

זה שקטפתי הראשון,
שקע מיד בעילפון.
והתייבש כמעט מיד —
אצלי, ממש, בתוך היד.

והשני — הנהדר,
עמד יותר, אך גם נשבר
בזרועותי. מרוב תשוקה
בחר במיתת נשיקה.

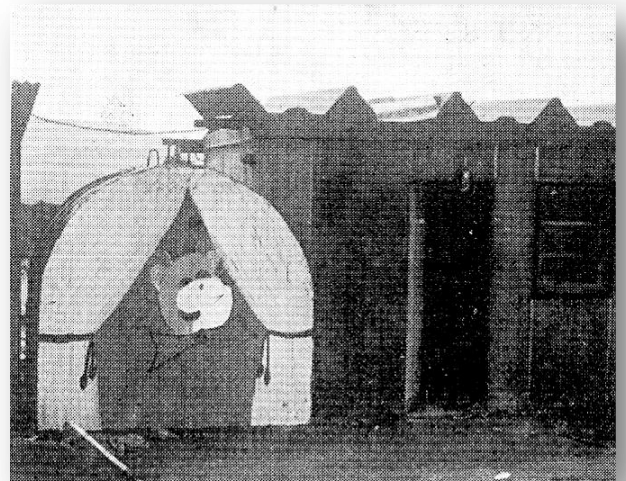
והשלישי — הנאצל,
ישב אצלי באגרטל —
עד שיום אחד הבין,
שיש הרבה אגרטלים.

רק הפרח שלא קטפתי,
שלא העזתי, שלא לטפתי —
רק הפרח שהרחתי ואהיה שיכור,
בכל אביב שולח לי,
בבשמו הנהדר,
את יופיו של זה הגן —
שכבר מזמן
נסגר.

אם בערב נפלא
הלבנה אט עולה,
ואלפיים קולות של הליל
שוב קוראים לך צא וטייל
מול הרוח הזאת,
או תשקע בביצות —
הרכות בנוצות —
של עצב.

אם תמונה ישנה,
בה רואים איך היתה
מגישה לך את מבטה,
מזכירה שוב כי היא נעלמה
עם מליון זכרונות,
או תשקע בביצות —
הרכות בנוצות —
של העצב.

לאט, לאט, בביצות של העצב —
נוה, תשוש וכואב,
תן לנחלים להריע כל עצב.
בבכי ישטפו את הלב
לאט, לאט, בביצות של העצב.
וכשתאיר החמה,
ישובו אותן הביצות של העצב
להיות רגבי-אדמה.

